

ΩΡΟΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ὦ φ ρ ά γ κ α εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Μηνὸς Μαΐου εἰκοστὴ
κι' ἦλθαν πατέρες σεβαστοί.

Πεντακόσα δεκατρία
κι' ἐξελέγξων σωρεία.

**Ἡ Φαδουλῇ κι' ὁ Φαδουλῆς
ὅτ' αὐτὴ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς.**

Ὁ Φ. — Περὶ Τρωάδος κι' ἄλλοτε νομίζω πῶς σοῦ 'μίλησα...
ὁ πόλεμος τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων μὲ τρελλαίνει,
κι' ἄς 'πῶ πῶς εἶσαι μιὰ στιγμή τῆς Σπάρτης ἢ Βασίλισσα,
τοῦ Μενελάου σύζυγος, ἡ πάγκαλος Ἑλένη,
ποῦ 'στὸν καιρὸ τῆς ἔκαμε μεγάλας ἱστορίας
κι' ἔσυρεν εἰς τὰ κάλλη τῆς τοὺς Τρῶας αἰχμαλώτους,
καὶ πρὸς τὸν γέροντ' Ἀνακτα τῆς ἀλωθείσης Τροίας
ἕνα πρὸς ἕνα ἔδειχνε τῶν Ἀχαιῶν τοὺς πρώτους.
Ἔτσι καὶ σύ, κυρία μου, μ' ἐκείνην παρομοίαν
τοὺς γεραροὺς Κορδονιστὰς νὰ 'πῆς ἐν συντομίᾳ
σ' ἐμέ τὸν γέρο Πρίαπον...

Ἡ Φ. — Τὸν Πρίαπον, ζευζέκη...

Ὁ Φ. — Κἂν Πρίαπος κἂν Πρίαμος, ὅ,τι κι' ἂν 'πῆς μοῦ στέ-
Δεῦρο λοιπὸν καὶ κάθισον ἐγγὺς πατρός ἐμοῦ [κει.
κι' ὀφόμεθα τοὺς μέλλοντας νὰ πέσουν 'στὸ Ταμεῖο.
Τὸν ἄνδρα τὸν πελώριον ζητῶ νὰ μ' ὀνομάσης,
ὅς μέγας τε κι' ἥδ' ἐστὶ τῆς Ἀχαιῆς πάσης
τόσῳ καλὸν καὶ γεραρὸν δὲν εἶδον ὡς καὶ τοῦτον,
ἔχοντα καὶ 'στὸν σῆρκον του τριχῶν ἀφθόνων πλούτον.

Ἡ Φ. — Αὐτὸς τῆς Πάτρας Ἀχιλλεὺς θαρρῶ πῶς ὀνομάζεται,
ποδάρκης τε ταχύπους τε, παρ' ὅλων δὲ θαυμάζεται
ὡς πρῶτος Καρδινάλιος τοῦ Πάππα μας καὶ διάκος,
μὲ τοῦτον δ' εἴκει μορφῇ τοῦ Σ κ ρ ι π ὁ Κουσουλάκος.

Ἡ ρά καὶ θρύλλος λέγεται πῶς Ὑπουργὸς θὰ γίνη,
οὐ μὴν καὶ πιθανώτατον ἀπέξω ν' ἀπομείνῃ.

Ὁ Φ. — Τίς δ' οὗτος ὁ περίφροντις καὶ μάλα μαλλιαρός;

Ἡ Φ. — Πετριδὸς ὁ Κορίνθιος, πολὺ μαυριδερός,
ὅς κατὰ φρενα καὶ θυμὸν μέγала μερμηρίζει
καὶ παλαμῆδα λέγεται κι' αὐτοῦ πῶς τοῦ μαρίζει.

Ὁ Φ. — Πηγεσιμάλλω ἀρκεῖω Πετριδεῖον εἶσθε,
πλὴν τίς αὐτός, δὴ κάλλιστον Κορδονάρων εὕρισκω;

Ἡ Φ. — Ὁ Φίλιππος ὁ Βάρβαγλης, πολλὴν ἀγάπην χαίρων
καὶ Κορδονοκαλούμπαρος ἐκ τῶν ἐμπιστοτέρων,
θρυλλεῖται δὲ πῶς Ὑπουργὸς θὰ γίνη τῶν Ναυτικῶν
ὡς ἐντρίβης θαλασσινὸς 'στὸν Ποσειδῶν' ἀνήκων.

Ὁ Φ. — Κι' ἐκεῖνος;

Ἡ Φ. — Ἀσημακῆς μὲν Χρηστόπουλος καλεῖται,
πλὴν πάνυ γε διάσημος Κορδονάρης θρυλλεῖται,
ἀνὴρ δ' ἐστὶν Ὀλύμπιος ἀπὸ τὴν Ὀλυμπίαν
γενναίαν ὑποσχόμενος νὰ φέρῃ θεραπείαν,
εἰς δὲ τὰ παρασκῆνια καὶ διὰ τοῦτον λέγεται
ὅτι χαρτοφυλάκιον μανιωδῶς ὀρέγεται.

Ὁ Φ. — Λέξον, Ἑλένη προσφίλης, Διὸς ἐκγεγαυῖα,

τίς ὁ πρασινοκίτρινος, ὁ προσελθὼν ἐν βίᾳ ;

Ἦ Φ. — Λεβίδης ὁ Νικόλαος, Ἀτθίδος γῆς βλαστός
καὶ Κορδονάτος βέρος,
πρῶτος τῶν ἄλλων μαχεσθεὶς καὶ πανταχοῦ γνωστός
ὡς πρῶτον Ροβασπιέρος.

Κι' αὐτὸς, ὃ γέρον Πρίαμε καὶ Φασουλῇ βουβάλι,
δικαίως υποψήφιος ὡς Ὑπουργὸς προβάλλει.

Ὁ Φ. — Τίς δ' οὗτος ὁ μελαχρινὸς καὶ μάστιγα γλυκὺς ;

Ἦ Φ. — Κώστας Τοπάλης, γέννημα χθονὸς Θεσσαλικῆς,
Καρτάλη καὶ τῶν σὺν αὐτῇ τὴν γοῦν ἀποτινάξας
κι' ἀποσταμώσας λιγυρὰς τοῦ Βώλου καρακάξας.
Καὶ τοῦτον λέγουν Ὑπουργὸν μετὰ τῶν ἀνωτέρω,
διὸ καὶ τὸν συγκαίρω.

Ὁ Φ. — Μὰ δὲν μοῦ λέγεις τίς αὐτὸς ὁ τρέχων ἐν σπουδῇ ;

Ἦ Φ. — Εἷς ἐκ τῶν Παγανέληδων, ὁ Γεωργῆς δηλαδή,
ὁ Σῦρον τε καὶ Μυκωνὸν ἐκ βάθρων συγκινήσας
καὶ ταπεινώσας ἕκαστον τὰ μάλα κουνενέ,
λαμπάδας δ' ἀφιέρωσαν μὲ τὸ κορμὶ του ἴσας
πρὸς δόξαν ἀλησμόνητον γυναῖκες Συριαναί,
κι' ὡς Ἅγιος Γεωργῆος τὴν σήμερον γεραίρεται,
οὐ μὴν κι' ὡς μέλλων Ὑπουργὸς ἀνὰ τοὺς κύκλους φέρεται.

Ὁ Φ. —

Ἦ Φ. —

Ἀμμεῖ τοῦτο τὸ παιδάκι ;
Τὸ παιδί τοῦ Βαφεζαδάκη,
δηλαδή ὁ Νικολῆς,
ὁ μεγάλος καὶ πολὺς,
ποῦχει μπόλικο παρᾶ,
παίζει καὶ τὸν μπακαρᾶ.
Ξεφαντόνει, τρώει, πίνει,
κι' ἴσως κι' Ὑπουργὸς νὰ γίνη.

Ἄλλ' ὅμως, Φασουλῇ,
συνῆλθεν ἡ Βουλὴ,
κι' εὐθὺς ὀρθὸς ἐγείρου
μετὰ τοῦ ποδογύρου.

Ἔρχεται, φίλον ἦτορ,
ὁ τῶν λαῶν κοσμητῶρ,
ὁ Κορδονᾶς Ἀτρείδης
καὶ στρέψε νὰ τὸν ἴδης.

Πηγαίνουν παρεκεῖ
τῶν Ἀχαιῶν οἱ κούροι,
οἱ δὲ Τρικουπικοὶ
τὸ κόβουνε κούμπουρι.

Ἐσεῖσθ' ἡ Τροία πᾶσα...
ὁποῖος Ἀγαμέμνων,
μεγάλους λόγους τέμνων
καὶ λάχανα καὶ πράσσα.

Φορεῖ μιὰ ρεδιγκότα
καινούρια καὶ στακτιά,
κι' οἱ φέροντες τὰ πρῶτα
χαμηλῶσαν ταῦτιά.

Ἀφόβως πᾶσαν ὕψαλον
προσβλέπει, καὶ μ' ἄερα

ἓνα λευκὸν γαρύφαλλον
φορεῖ ἴσθην μπουτονιέρα.

Κανέλα μου, γαρύφαλλο, τζίτζικα μου κι' Ἀτρείδη,
ξανανοιώσες, κοκκίνισες σὰν νᾶθαλες φτειασίδι...
γιά σένα καὶ Μενέλαον καὶ Πάριν παραιτῶ
καὶ ἴσως λευκάς ἀγκάλας σου φρενόληπτος πετῶ.

Ὁ Φ. — Κάθισ' ἐδῶ, παρακαλῶ. τανύπεπλος Ἐλένη,
κι' εἰπέ μου τί συμβαίνει.

Ἦ Φ. — Μ' ἓναν ποδόγυρον μιλεῖ ὁ μέγας εὐρυκρείων
καὶ σὸ ἴδιό μας, Πρίαμε, κυττάζει θεωρεῖον...

Ἰδοὺ! γελῶν μᾶς χαιρετᾷ...

Ὁ Φ. — Χαιρέτα τον καὶ σύ...

πλὴν τίς ἐκεῖνος, λέγε μου, ποῦ κάθεται καρσί ;
Ἦ Φ. — Ὁ Γεωργῆς Φαρμακόπουλος, Ναυπλίας Βουλευτῆς,
ἀνεψιὸς τοῦ θεῖου του κι' ἐν τούτῳ νικητῆς,
καθημένος ἀγέρωχος παρὰ τὸν ἱατροῦ,
Ποταμιάνος δ' ἔμεινε ἴσά κρύα τοῦ λουτροῦ.

Ὁ Φ. — Ὡ μάκαρ Φαρμακόπουλε, μοιρηγενὲς κι' εὐδαίμων,
ἔχεις καὶ θεῖον Θεόδωρην καὶ μπάρμπα ἴσθην Κορώνη,
εἶθε δ' ὡς γέρας ἄξιον τῶν τόσων σου πολέμων
ἐν Ὑπουργεῖον καὶ πρὸς σέ ν' ἀφήσῃ τὸ Κορδόνι.

Ἀλλὰ τίς οὗτος ὁ λεπτὸς, ὁ τὴν μορφὴν μαρμαίρων,
καὶ ρεδιγκόταν σοβαρὰν ὡς πανοπλίαν φέρων ;

Ἦ Φ. — Ὁ Νέστορ ὁ Γερήνιος, Κεζάκης δηλαδή,

τοῦ κι' ἀπὸ γλώσσης χύνεται μελίρρυτος αὐδῇ.

Ὁ Φ. — Καὶ τίς ἐκεῖνος, κύριος μορφῆς καλῆς καὶ νέας ;

Ἦ Φ. — Εἷς Κεφαλλὴν μὲ κεφαλὴν καὶ Βουλευτῆς Κρανιάς,

Ἄθως Ρωμάνος λέγεται, τιμῶν ἀπολαμβάνων,

καὶ συγγενὲς περίπυστος τῶν ἀφνειῶν Βαλλιάνων,

ὁποῦ ἴσθ' ἀπὸ πλούτη μόνον σὺ νομιζῶ πῶς τοὺς φθάνεις.

Ἦ Φ. — Ἦν τούτοις πάντα κλαίγεται καὶ τὸν πτωχὸ μοῦ κάνεις.

Μ' ἐκεῖνον δὲ τὴν ἐκλογὴν ὁ κόσμος συγκινεῖται

κι' ἡ τύχη τῆς ἐν γούνασι τοῦ Κορδονίδη κεῖται,

κι' ἂν μὲν τὸν Κορδονάραγα κανεῖς τὸν σαγηνεύση

καὶ πρὸς τὸν Ἄθω τὸν μικρὸν ἐξ ὕψους ἐπινεύση,

θὰ βλέπωμεν εἰς τὴν Βουλὴν καὶ τὸν προγεγραμμένον,

ἀλλέως ἀποβάλλεται μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.

Ὁ Φ. — Θὰ δεηθῶ τοῦ Κορδονᾶ ἐνθέρμως ὑπὲρ τούτου

καθὼς ὑπὲρ τοῦ πτώματος τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ του

κι' ὁ Πρίαμος τὸν Ἀχαιοὶν Πηλεΐδην παρεκάλει...

πλὴν τίς ἐκεῖνος λέγε μου μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι ;

Ἦ Φ. — Ὁ Ράλλης ὁ Δημήτριος, ἐκεῖνος, τενεκέ,

ποῦ τὸ σακάκι πέταξε κι' ἐφόρεσε ζακέ,

κι' ὡς κράνος κορυθαίολον ρεπούμπλικαν φορεῖ

καὶ τὸν κυκλοῦν πολεμιστὰι κι' ἀνέρες κρατεροί.

Μὲ τοῦτον πᾶσα τοῦ λοιποῦ θὰ συγκροτῇται μάχη

κι' ὁ Κορδονίδης ἐκπαλαί τὸν ἔχει σὸ στομάχι.

Ὁ Φ. — Τίνες ἐκεῖνοι λέγε μου οἱ μελαγχολικαί,

ποῦ στέκουν ἀπ' ἐκεῖ ;

Ἦ Φ. — Αὐτοὶ ποὺ διεσώθησαν ἐκ τῆς πανολεθρίας

τῆς ἀλωθείσης Τροίας.

Ὁ μὲν ἐστὶ Σιμόπουλος, φωστὴρ εἰς τοὺς φωστῆρας,

ὁ δὲ καθημένος ἐγγὺς ὁ Κόντες τῆς Κερκύρας,

κι' οἱ δύο Τρῶες κράτιστοι, σχεδὸν Διογενεῖς,

κι' ἐν φλογισμένην σήμερον ἐρίζουν παρειᾶ

περὶ τοῦ ξύλου τοῦ σεπτοῦ τῆς ἑδρας τῆς κενῆς

ὡς περὶ κάλλους ἥριζον μηλέα καὶ ροιά.

Ὁ Φ. — Ὡ ! πόποι, τέκνον φίλτατον, κι' ἀλλοίμονον ἴσθ'

ὁποῖας βλέπει συμφοράς ὁ Πρίαμος ἄθροας, [Τρῶας !]

ἄλλ' ὅμως μὴ ἴσθ' ῥάχη μου τοσοῦτον ἀκουμπᾶς
καὶ λέγε τίς ὁ πολίτης ;

Ἦ Φ. — Ὁ γέρον Τσαρλαμπᾶς,
ὅσπερ ἐν δήμῳ κραναῆς Λευκάδος ἀνετράφη,
μένον πρὸς ὄραν Πρόεδρος κι' ἀργότερα σὸ ῥάφι.

Ὁ κώδων δ' ὁ Προεδρικός ὁ συγχλονῶν τὸ βῆμα

εἶναι, καθὼς φημίζεται, Τρῶες Βουδούρη κτήμα.

Οὗτος δ' ὁ Τρῶς, ἀνάπλεως θριαμβῶν περισσῶν,

θύμα μερᾶν ἐπέσε κι' ἀντήχησε πεσῶν,

ἀράχης δὲ τεύχεα μετὰ βοῆς καὶ κρότου

καὶ χιότικη τὴν ἔπαθε μετὰ τοῦ Κριεζώτου.

Ὅμως ἰδοὺ προσέρχεται κι' ὁ Κάβος ὁ Μαλέας

ἐκεῖν' ὁποῖον σιδηρῶν καὶ περικεφαλίας.

Περίβλεπτα σ' τοὺς Μεγαρεῖς ἀνίδρυσεν ἥρῳα

καὶ τὸν Δραγούμην κᾶκτανε, τὸν φημισμένον Τρῶα,

ὁ δὲ Δραγούμης ἐπέσε κι' ἐπῆγε γιὰ τὰ Γιούρα

καὶ δούπησεν ἡ σεβαστὴ Ψηλοκαπελαδοῦρα.

Ὁ Φ. — Πλὴν τίς ἐκεῖνος ὁ μικρὸς μὲ τὸ γοργὸν τὸ βλέμμα ;

Ἦ Φ. — Ἀάπας ὁ κοντοπιθαρός, τῆς Λεβαδείας θρέμμα.

Μικρὸς τὸ δέμας φαίνεται, ἀλλ' εἶναι Κορδονάτος

τὰ μάλα κοτσονάτος,

τρέψας εἰς ἄτακτον φυγὴν μεγάλον Δαρδανειδὴν,

τὸν Νικολῆν Μπουφιδὴν,

καὶ σήμερα Ψηλότερος μιὰ πιθαμὴ βροντᾶ

πλησίον τοῦ συμμάχου του κυρίου Γεωργαγτᾶ.

Ὁ Φ. — Καὶ τίς ἐκεῖνος ὁ μακρὸς ἐν τῇ σειρᾷ τῇ τρίτῃ ;

Ἦ Φ. — Αἰῶς ὁ Τελαμώνιος, ὁ Καραπάνος ἦτοι,

Αἰῶς ὁ Ψηλὸς κι' ἀδύνατος, μὰ πνίξας τὸν Παχὺν

ἴσθ' ὅπως αὐτῶν τὴν βροχὴν.

Ὅλοι θαυμάζουν τὴν ἰσχνὴν πανυψηλότητά του
κι' ὁ Κουμουνοῦρος κάθεται περιχαρὴς κοντά του,
ἀλλ' ἴσως φαγωθῇ κι' αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ Καρατζᾶ
κι' ἀπέξω μείνῃ τῆς Βουλῆς γιὰ νὰ τοῦ κἀνῃ τῆξ.

Λαμπρὸς ποτὲ φωσφόρος τῶν νυκτῶν
ἐφώτιζε σκηναὶς τὰς Ἑλληνίδας,
ὁπότε μ' ἐν ἀκόντιον φρικτὸν
ἐπρόβαλεν ὁ νέος Λεωνίδας,
ἦγουν ὁ Δελιγγώργης ὁ τρανός,
σὰν Ἀχιλλεὺς Πηλεΐδης φαινός.

Οὗτος τὸν κορυθαίολον τὸν Ἑκτορα
τὸν ἔκαμε κατάμαυρον ἀλέκτορα
καὶ ἴσθ' ὅπως λουτρά τὸν ἔστειλε προῶρως,
ἀνέκραξε δ' ἐκεῖνος παραφύρως :

« Ὡ τέκνα τοῦ Δαρδάνου δυστυχῆ,
ὁποῖος κοπετός καὶ στοναχῇ.
Στρατὶ μου, σὰν καὶ πρῶτα δὲν θὰ τρῶς
καὶ τί πολὺ μαράζι ποῦ θὰ τῶχης...
ταυτοτρόπως ἐπέσε κι' ὁ Τρῶς,
τέκνον Ἐριχθονίου κι' Ἀστυόχης.

« Ἀπὸ βροχὴν μαυρίλας κατεβράχην
ἀράπης καὶ μελάντατος βροχίης,

πρὸς δὲ τὴν Ἑξουσίαν Ἀνδρομάχην
 μὲ θλίψιν καὶ μὲ δάκρυα στραφεῖς,
 σ' ἀφίνω μὲν γὰρ πάντα τῆς φωνάζει
 καὶ ἐν σιωπῇ τὴν ἄλοχον κυττάζει.

Καὶ ἐκείνη πλησιάσασα κοντὰ
 παρατηρεῖ τὸν Ἑκτορα μὲ πόνον,
 καὶ μὴ μ' ἀφήσης χήραν ἀπαντᾷ
 εἰς χεῖρας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

Ταύτην δ' ἀπαμειβόμενος ἐκεῖνος
 τῆς λέγει· Ἄνδρομάχῃ προσφιλέης,
 ὅποιος σὲ προσμένει μαῦρος θρήνος
 καὶ σπαραγμὸς παρά ποτε πολὺς,
 ὅπότεν τις προσβλέπων σε ὅτ' ἔμελλον
 θά ψιθυρίζῃ θέλων καὶ μὴ θέλων·
 «ἦ δ' ἔκτορος γυνή, γρηᾷ φαφούτα,
 τοῦ γέρου Κορδονίδῃ μαντενοῦτα».

Να καὶ ὁ Τρικυποφάγος Γουλιμῆς,
 ἀντάξιός παιάνων καὶ τιμῆς.
 Φωτοβολεῖ καθὼς Ἀποσπερίτης
 ὁ νέος Ὀδυσσεὺς Μεσολογγίτης,
 μὲ τέχνην πολεμῶν τοὺς ἐναντίους
 καὶ εἰς ἔπη μὴ χανόμενος ὀκνά,
 καὶ εἰδὼς παμπόλλους τρόπους καὶ παντοίους
 καὶ μήδεα τὰ μάλιστα πυκνά.

Καὶ πρῶτος ἐν πρώτοις
 σὰν νέος ἱππότης
 βυλίζει λαμπρὸς...
 τὸν βλέπει δ' εὐήθως
 περιέρχον πλῆθος
 ὀπίσω καὶ ἔμπρός.

Καὶ σὺ, κακομοίρῃ
 καὶ Πρίαμῃ γέρον,
 αὐτὸν παρατῇ
 ὅτ' ὄλεθρον χαίρων.

Ὁ Φ. — Ἄλλ' ὅμως ἐξεστάθηκα, Ἑλένη μου, πολὺ
 καὶ φλόξ μὲ πυρπολεῖ,
 καὶ ἄνοιξε τὸ ριπίδι σου νὰ μὲ ψευτοδορίσῃς
 καὶ ἀρίθμει τοὺς πολεμιστὰς χωρὶς νὰ σταματήσῃς.
 Ἡ Φ. — Τί πρῶτον, πάτερ, εἶπω σοι, τί δ' ὕστερόν σοι
 εἰς τόσῃ ἀπαρίθμησιν βεβαίως δὲν θ' ἀνθέξω. [λέξω·]
 Τὸν μίτον πλέον ἔχασα τοιοῦτου λαβυρίνθου...
 ἰδοὺ καὶ ὁ Ρώμας, Πρίαμῃ, ὁ Κόντες τῆς Ζακύνθου,
 Κόντες σωστός καὶ ἀπόγονος φυλῆς ὑπερηφάνου,
 ὅπου μὰς ἐξεφύρισε τὸ φῶρῃ τὸν Στεφάνου.
 ἰδοὺ καὶ ὁ Σωτηρόπουλος, βλαστὸς τῆς Τριφυλλίας,
 λεγόμενος καὶ Λεμονῆς πρὸς χάριν ποικιλίας.
 ἰδοὺ καὶ τῶν Ζακύνθων ἡ σεβαστὴ τριάς,
 Ἀλέξανδρος, Θεόδωρος, οὐ μὴν καὶ Παναγιώτης,
 ἀνήκοντες εἰς μαχητῶν μεγάλας πατριάς

καὶ ὡς Κορδονοκαλούμπαροι ταχθέντες ἐν τοῖς πρώτοις,
 ἰδὲ καὶ ἀγνώστους καὶ γνωστούς, ἰδὲ μουστακαλλῆδες,
 ἐξ ὧν πολλοὺς ὀφόμεθα τοῦ Στέμματος Συμβούλους,
 ὅμως ἰδοὺ καὶ ἀμύστακες καὶ νέοι σεβνταλλῆδες,
 ποῦ τώρα μόλις ἔβγαλαν τοὺς πρώτους τῶν ἰούλους,
 καὶ κατὰ πρῶτον ἔρχονται μὲς ὅτ' ἡ Βουλὴ τὴν χάρι
 μὲ φλόγα καὶ μὲ λαύραν.

Ἀπὸ τῆς νὰ τοὺς μετρώ... ἰδοὺ καὶ αὐτὸς καὶ ἐκεῖνος...
 σκιρτᾷ μεγάλων καὶ μικρῶν ἡ φλογερὰ καρδίᾳ,
 καὶ ὡς ἀδινάων μελισσῶν περικυκλόνουν σμήνος
 τὸν μέγαν εὐρυκρεῖονα καὶ Κορδονίδῃν Δία.

Ὅλοι προσμένουν Ἰπουργοὺς πῶς θὰ τοὺς διορίσῃ,
 κάκεῖνος κυανέῃσι προσνεύει ἐπ' ὀφρύσι,
 ἀμβρόσια δ' ὀρθόνονται μπαρμπέται Κορδονίωνος
 ὡς εἰωνὸς εὐεῖωνος,

κατέχει δὲ κατὰ πληγὰς μορφὰς λευκάς καὶ σκούρας,
 τὸν Ὀλυμπον δ' ἐλέλιξε καὶ τὰ βουνὰ τῆς Γκούρας,
 ἐνθα Τσουλλῆς ἀγακλυτὸς μετὰ Τσολιάδων τρέχει
 καὶ κάθε τόσο πιάνεται καὶ πιάσιμο δὲν ἔχει.

ἰδοὺ καὶ πλῆθος γυναικῶν ὠρίμων τε καὶ ἁώρων
 εἰς ἔδρας βουληφόρων.

Κάποιου Δαρδάνου φαίνεται ἀπόγονοι πῶς θάνατι
 καὶ γὰρ τυγχάνουν μερικὰ τὰ μάλιστα δαρδάναι.
 ἰδοὺ καὶ Ἀγγλίδες σοβαράι, νερόβραστοι λαπαῖδες,
 μ' Ἑγγεζοὺς συγκαθήμεναι δολίους καὶ σπιούνους,
 ἀλλ' ἔρχεται καὶ ὁ Γερμανὸς μαζί μὲ τοὺς παππάδες
 γὰρ νὰ διαβάσουν καὶ ἐμὰς καὶ τοὺς ἀντιμουτσούνους.
 Νά!... μ' εὐλαβῇ κατάνυξιν σηκώνεται καθεὶς,
 μὰ σήκω, πάτερ μου, καὶ σὺ νὰ σταυροκοπηθῇς.
 Εἰρήν' ἡμῖν, ἀναφωνοῦν, καὶ πάσαις τε καὶ πᾶσι,
 ἀλλ' ὅμως ἐξεστάθηκα καὶ τὸν κορσέ μου λύνω,
 καὶ σήμερα, κύρ Πρίαμῃ, ὅτ' ἡ ράχη σου θὰ σπάσῃ
 τῆς νύμφης σου τῆς ἀγαστῆς ριπίδι καὶ ὀμπρελῖνο.

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ λιγερὴ σὰν στέλεχος καλάρου
 σπάζει τὸ παρασόλι τῆς ὅτ' ἡ ράχη τοῦ Πρίαμου.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Δημήτριος ὁ Πέππας, ἀφθονῶν εἰς ἀρετὰς
 καὶ ἱατρὸς ἐκ τῶν καλλίστων, ἐνυμφεύθη κατ' αὐτὰς
 τὴν ὀρχαίαν Ἀνδρομάχην, θυγατέρα τοῦ κυρίου
 ἱατροῦ Λαμπαδαρίου,
 μίαν κόρην προικισμένην μὲ ἀφίλειαν χαρίτων
 καὶ λαμπρῶν προτερημάτων φυσικῶν τε καὶ ἐπικτήτων.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος, Πανοδοχεῖον πρώτης
 εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδόν, καὶ πλοῦτος καὶ κομψότης.
 Τὸ διευθύνει θαυμαστῶς ὁ κύριος Βοττῆας...
 μαγειρικὴ διάσημος καὶ μὸδας τελευταίας,
 δωμάτια περίφημα, ποῦ σου φωνάζουν ἔλα,
 καθ' ὅλα τάξις ἐντελής καὶ τέλος πάντων τρέλλα,
 καὶ αὐθεντικῶς πληροφορῶ τὸν κάθε του πελάτην
 πῶς θάχῃ καὶ τὸν Ἅγιον Γεώργιον προστάτην.